

X ПОЗАЧЕРГОВИЙ З'ЇЗД СУДДІВ УКРАЇНИ

Як уже повідомлялося у попередньому номері «Вісника...», 16 вересня 2010 р. в Апеляційному суді м. Києва відбувся X позачерговий з'їзд суддів України. Пропонуємо до вашої уваги доповідь на ньому Голови Верховного Суду України Василя Онопенка, а також «кадрові» рішення, прийняті з'їздом.

Вдосконалення правосуддя можна забезпечити лише за рахунок внесення системних змін

(Доповідь Голови Верховного Суду України
Василя Онопенка на X позачерговому з'їзді
суддів України 16 вересня 2010 р.)

Шановні делегати з'їзду та гості!

Дозвольте від імені Верховного Суду України привітати учасників цього поважного зібрання. Так склалося, що практично кожен з'їзд суддів України можна назвати історичним. Цей з'їзд також увійде в історію судової влади. Представники усього суддівського корпусу держави вперше зібралися на свій найвищий форум після прийняття Закону України «Про судоустрій і статус суддів».

Прийняттям цього Закону не завершено судово-правову реформу, а зроблено лише перший, хоча й вагомий крок на цьому шляху.

Як відомо, існували різні точки зору щодо судової реформи. Суддівський корпус, безумовно, теж мав своє бачення шляхів реформування, яке ми послідовно та наполегливо відстоювали.

На сьогодні пошук альтернатив реформування судочинства завершено. Вектор розвитку судової системи визначено новим Законом.

Що далі? Якою має бути позиція судової влади, суддів? Думаю, що такою, як і завжди. Маємо зайняти не деструктивну, а державницьку позицію, виходячи з інтересів суспільства і правосуддя. Бо істина народжується у спорах, а помирає — у чварах.

Необхідно працювати у нових правових реаліях, дотримуючись Закону. Оцінювати зміни, що відбуваються, маємо об'єктивно, справедливо і неупереджено, не роблячи поспішних і передчасних висновків. Потрібно без емоцій здійснити серйозний аналіз нового законодавства і тих процесів, що відбуватимуться на його основі в судовій системі.

Безумовно, про наслідки прийняття закону вести мову ще зарано, оскільки є загальна згода, що його окремі положення потребують коригування. І наша позиція в цьому питанні сприйнята. Саме з цією метою на зборах суддів Верховного Суду України було створено робочу групу з напрацювання пропозицій до Закону.

Судді налаштовані на плідну співпрацю і консолідацію зусиль на шляху подальшого розвитку судової системи. Потрібно виходити з того, що високоефективний механізм захисту прав і свобод не створюється миттєво. Він потребує тривалої, кропіткої роботи з його налагодження та подальшої модернізації.

З нашого діалогу з Президентом України я зробив висновок, що така позиція сприймається і підтримується Главою держави, є переконання, що створення незалежного та неупередженого суду — завдання

пріоритетне. І що важливо — є рішучість досягти поставленої мети.

Шановні колеги!

Головним критерієм успішності судової реформи стане оцінка суспільства. Суд має бути доступним для тих, хто потребує судового захисту, а його діяльність — прозорою і зрозумілою.

Ще один ключовий момент, на якому я б хотів акцентувати увагу, — нарешті враховано нашу принципову позицію — вдосконалення правосуддя може бути забезпечене лише за рахунок внесення системних змін. Фрагментарні заходи є неефективними.

Зокрема, ми постійно наголошували, що судоустрій не можна реформувати осторонь, а тим більше — попереду реформування процесу.

Слід зазначити, що новий Закон це передбачає. Значна частина його положень спрямована на вирішення процесуальних проблем. У першу чергу, це стосується впровадження механізмів, що дозволяють забезпечити вирішення судових справ та спрощення судового процесу. Наприклад, вирішено проблему, яку ми неодноразово порушували, — затягування процесу шляхом оскарження ухвал, які не підлягають оскарженню окремо від рішення суду. Недобросовісні учасники процесу

використовували також право змінювати предмет або підставу позову. Тепер це можна зробити лише до початку розгляду справи по суті. Вдосконалено процедуру пред'явлення зустрічного позову.

Усі ці положення — безперечно позитив.

Окремо хочу також відзначити врегулювання проблеми, яку ми намагались вирішити протягом кількох останніх років, — належного виконання апеляційними судами своїх повноважень щодо ухвалення нових судових рішень. Процесуальне законодавство надавало право апеляційним судам направляти справи на новий розгляд до місцевих судів. Це здійснювалось у багатьох випадках з надуманих підстав.

У I півріччі цього року апеляційні суди скасували з направленням справ на новий розгляд до місцевих судів 35 % рішень у цивільних справах.

Верховним Судом було здійснено вивчення цього питання безпосередньо в окремих апеляційних судах. Виявлено випадки безпідставного направлення справ до місцевих судів, вжито відповідних заходів, які дали певний результат. Проте це питання потребувало законодавчого врегулювання.

На сьогодні такі можливості усунуто. Це сприятиме зменшенню навантаження на місцеві суди. Та головне — припинить хибну практику «блукання» справ з першої інстанції до апеляції і затягування строків їх розгляду.

Законом також передбачено низку прогресивних норм щодо спрощення процесу. Це, наприклад, усунення необхідності обов'язкового проведення попереднього судового засідання. Це і можливість надсилання повісток електронною поштою, і відсутність обов'язку фіксування судового процесу за допомогою технічних засобів у разі неявки в судові засідання всіх осіб, які беруть участь у справі.

Удосконалено також процедуру оскарження судових рішень і, що важливо, її уніфіковано у процесуальних кодексах.

Разом з тим слід відзначити, що деякі нові процесуальні норми, навпаки, ускладнили здійснення судочинства і потребують перегляду.

Вважаю, що з наказного провадження безпідставно виключено розгляд вимог, що ґрунтуються на правочинах, вчинених у письмовій формі. А це — понад 80 % судових наказів. Зараз ці справи створють додаткове навантаження на суди, оскільки будуть розглядатися не у спрощеному порядку, а в позовному провадженні.

Судді підтримують ініціативу Глави держави щодо необхідності невідкладного реформування кримінального судочинства.

Практика засвідчила — фрагментарними змінами до застарілого законодавства наявних у ньому проблем не вирішити.

У зв'язку із цим хочу наголосити на тому, що здійснення ефективного та оперативного правосуддя великою мірою визначається діяльністю не тільки суду, але й інших процесуальних осіб — слідчих, прокурорів, захисників.

Змушений констатувати, що на сьогодні досудове слідство залишається найслабкішою стадією кримінального процесу.

У Верховному Суді було вивчено окремі ухвали, постановлені судами в минулому році. З них вбачається, що є випадки умисного зволікання слідчими із розслідуванням справ, внаслідок чого вони закриваються судом у зв'язку із закінченням строків давності, а підсудні, відповідно, уникають покарання. Такі факти були встановлені навіть у справах про особливо тяжкі злочини, в яких процесуальні дії не проводилися понад 10 років. Мали місце випадки, коли з цією ж метою слідчі зупиняли провадження у кримінальних справах з надуманих підстав. Слідчі дії не проводились понад 10, а то й 15 років.

Досить значною залишається кількість кримінальних справ, повернутих судами на додаткове розслідування або відкликаних прокурорами. У I півріччі цього року таких справ було 3,5 тис. При цьому не всі

справи, що поверталися судом на додаткове розслідування, повторно направлялися до суду з обвинувальним висновком. Такі факти є особливо болючими для потерпілих, які нерідко роками чекають на справедливе правосуддя.

Є випадки, коли справи неодноразово (іноді більше 10 разів) повертались прокурору на додаткове розслідування. Однак органи прокуратури направляли матеріали на новий судовий розгляд без усунення недоліків, що зумовлювало чергове направлення справи на додаткове розслідування.

Хочу ще раз підкреслити, що ефективність судової системи визначається не лише її інституційним дизайном, але й функціонуванням всієї системи органів, що забезпечують здійснення судочинства.

Під час нашої зустрічі Глава держави абсолютно справедливо звернув увагу на проблему тривалого перебування людей у тимчасових слідчих ізоляторах до ухвалення остаточного судового рішення.

Проте, як засвідчує аналіз, це якраз, на жаль, приклад тієї ситуації, коли суди самі стають заручниками неналежного виконання обов'язків іншими органами влади. Так, упродовж багатьох років однією з основних причин «тяганини» у цих справах є незадовільне виконання конвойними підрозділами органів внутрішніх справ вимог судів про доставку підсудних. Це зумовлює зриви відповідних судових засідань. Через ці негативні явища справи місяцями не можуть бути розглянуті не з вини суддів, а підсудні тривалий час перебувають у слідчих ізоляторах.

Так, на кінець I півріччя цього року суди не розглянули 3,5 тис. справ, за якими особи трималися під вартою і рахувалися за судами понад шість місяців. З них через нездійснення доставки до суду підсудного відкладено розгляд кожної третьої справи.

Особливо багато проблем із доставкою підсудних у зв'язку з відсутністю власного слідчого ізолятора мали суди міста Севастополя. Через

недоставку підсудних там було відкладено розгляд більше половини справ, за якими особи трималися під вартою.

Верховний Суд України та апеляційний суд ще з 2005 р. постійно порушували це питання. Слід віддати належне — ситуація зрушила з мертвої точки після інформування нинішнього керівництва Уряду.

Аналогічні питання могли б ефективно вирішуватися за допомогою запровадження систем відеоконференцз'язку. Відповідний законопроект розроблено Верховним Судом і ще в березні минулого року через суб'єкти права законодавчої ініціативи внесено до парламенту.

Одразу хочу запевнити, що в жодному разі не слід знімати відповідальність із суддів — звичайно, має місце і неналежна організація судових процесів, й інші суб'єктивні фактори. Нами ведеться постійна робота з подолання цих негативних явищ. Зокрема, Верховний Суд України завершив узагальнення практики застосування судами заповідного заходу у вигляді взяття під варту та продовження строків тримання під вартою. На окремі недоліки в роботі судів звернено увагу апеляційних судів. Про порушення, які допускаються у діяльності органів досудового слідства і дізнання, повідомлено Генеральну прокуратуру.

Не можу залишити поза увагою ще одне ключове питання, яке загострилося у зв'язку зі зміною системи судоустрою — питання забезпечення однакової судової практики і єдності судової влади. **Адже купність судів — це ще не судова влада і навіть не судова система.**

Існування відокремлених підсистем судів завжди створює можливість формування ними різних, часто суперечливих і довільних, підходів до застосування законів. Це може призвести до порушення фундаментального принципу рівності всіх перед законом і судом.

Однакове застосування закону є базовим принципом діяльності судової системи і нерозривно пов'язане з принципом правової визна-

ченості, який є одним з основоположних елементів верховенства права.

Застосування судами закону не може змінюватися від регіону до регіону та від випадку до випадку.

Внесеними до процесуальних законів змінами, з одного боку, передбачається перегляд Верховним Судом судових рішень з підстав неоднакового застосування судом чи судами касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права. А з іншого боку — запроваджується процедура допуску заяви про перегляд судових рішень через вищі спеціалізовані суди. Фактично все залежатиме від доброї волі вищих судів, які аж ніяк не зацікавлені у скасуванні своїх судових рішень.

Наведу один лише факт. Якщо раніше протягом одного місяця Судова палата у господарських справах Верховного Суду допускала до провадження близько 26 судових рішень, то за півтора місяці дії чинних процесуальних норм до Верховного Суду не надійшло жодного судового рішення у господарських справах.

Очевидно, що ця норма не працює і потребує коригування в напрямі усунення суб'єктивізму з боку вищих спеціалізованих судів.

Вважаю за доцільне зупинитися ще на одному аспекті, пов'язаному із необхідністю забезпечення єдності судової практики. Я маю на увазі надання методичної допомоги судам нижчого рівня та роз'яснення законодавства постановами Пленуму Верховного Суду України. Цих повноважень за новим законом у Верховного Суду вже немає.

Основна проблема полягає в тому, що з усієї кількості справ, розглянутих судами першої інстанції, лише незначний відсоток оскаржується в апеляційному порядку (близько 13 %). До касаційної інстанції — і того менше, а до Верховного Суду взагалі надходять одиничні справи. Що в неоскаржених судових рішеннях — можна лише здогадуватися. Є, на жаль, окремі справи, у незаконному рішенні щодо яких зацікавлені всі учасни-

ки процесу. Звичайно, такі судові рішення не оскаржуються.

У цій ситуації єдино можливий спосіб реагування — надання методичної допомоги та роз'яснення постанов Пленуму. І ми ефективно використовували ці важелі з метою забезпечення правильного й однакового застосування судами законодавства.

І слід визнати, що в окремих випадках результати вивчення були вражаючими — наприклад, виявлено різноманітні схеми набуття і перерозподілу власності. А суди в цих схемах ставали посередниками.

Верховний Суд оперативного реагував на хибну судову практику, викоринюючи зловживання та надаючи відповідні роз'яснення у постановках Пленуму.

Неодноразово ці питання порушувалися на засіданнях Президії Верховного Суду та Ради суддів України, вживалися адекватні заходи, багатьох суддів було притягнуто до відповідальності. І це дало суттєвий результат!

У судах практично викоринено зловживання у справах про визнання правочинів дійсними, про самочинне будівництво, про визнання права власності, про спадкування та у земельних спорах.

Я можу назвати ще багато прикладів, коли Верховний Суд вживав системних заходів та коригував судову практику в таких проблемних категоріях справ, як справи про контрабанду, про корупцію, корпоративні спори, банкрутство, про справи, пов'язані з діяльністю третейських судів.

Переконаний, що ці повноваження Верховному Суду мають бути повернені. Більше того, вони мають бути розширені в умовах відсутності у Верховного Суду процесуальних механізмів касації. Крім того, надання на сьогодні такого права вищим спеціалізованим судам і відсутність його у Верховного Суду є, як мінімум, нелогічним.

Ще один важливий аспект цього питання. Законом «Про судоустрій і статус суддів» зроблено великий крок вперед — фактично передба-

чено запровадження прецедентного характеру судових рішень Верховного Суду. Водночас це знівелювало тим, що Верховний Суд не має повноважень ухвалювати судові рішення по суті спору, а лише має право скасувати судові рішення та направити справу на новий судовий розгляд. За такого підходу взагалі нема прецеденту.

Ще одне проблемне питання, яке загострилося у зв'язку з внесенням змін до процесуальних законів — питання розмежування юрисдикцій. На сьогодні Верховний Суд України усунений від розв'язання цієї проблеми. А проблема суттєва. І ми з вами це добре знаємо.

Чинні процесуальні кодекси містять норми, які допускають двозначне тлумачення. У результаті особи звертаються в різні суди і отримують ухвали про непідсудність їх справ цьому суду. Часто позовні вимоги роз'єднуються і окремо розглядаються в судах різних юрисдикцій, хоча за характером правовідносин спір повинен вирішуватися одним судом.

Звичайно, ці питання потребують законодавчого врегулювання. Проте всю сукупність майбутніх правових спорів на рівні закону наперед передбачити неможливо. Я вже не кажу про те, що на сьогодні цілком реальними стали випадки визначення непідсудності справи жодному вищому спеціалізованому суду. А це вже відмова в правосудді, яка зараз не може бути усунена зверненням до Верховного Суду.

Чіткий розподіл повноважень між різними спеціалізованими судами є невід'ємним елементом права на доступ до суду. І саме найвищий судовий орган має вирішувати спори щодо визначення юрисдикції. Вищі спеціалізовані суди об'єктивно не можуть виконувати таку функцію саме тому, що вони спеціалізовані.

Шановні колеги!

Ще одна тема, яку я не можу залишити поза увагою, — незалежність судової влади.

Категорія незалежності має дві складові — внутрішнє переконання судді та зовнішнє середовище, в якому він працює.

Хочу підкреслити, що незалежність — це, насамперед, особиста якість. І ми самі не повинні піддаватися зовнішнім негативним проявам. Незалежність потрібно постійно відстоювати, і не лише судам та органам суддівського самоврядування, але й кожному судді. У нашій системі достатньо важелів для захисту суддів, і ми повинні їх використовувати.

А щодо зовнішніх чинників, то дає надію позиція Президента України щодо рішучого викорінення практики тиску та втручання у роботу судових інституцій з боку будь-яких гілок влади.

Проте незалежність, безумовно, не повинна переходити у безвідповідальність. Тому однією з найважливіших проблем на сьогодні є пошук балансу між незалежністю суддів та їх відповідальністю.

Змушений констатувати, що останнім часом відбувся перекив в сторону посилення відповідальності. Зараз норми Закону «Про Вищу раду юстиції» щодо відповідальності суддів — як дамоклів меч, занесений над головою кожного судді.

Неоднозначні і суб'єктивні критерії порушення суддею присяги надають можливість для їх довільного застосування. Особливо це стосується такої підстави, як порушення суддею строків розгляду справи.

Зараз на одного суддю в окремих судах надходження справ та матеріалів перевищує 250 на місяць! Таке навантаження не залишає суддям шансу не лише на вдосконалення своєї кваліфікації, але й просто на нормальний розгляд справ.

Це може призвести до вибіркового підходу щодо вирішення питання про звільнення судді з посади за порушення присяги.

За таких умов не буде перебільшенням стверджувати, що на сьогодні суддівська робота і, зокрема, ухвалення законних судових рішень, вимагає великої мужності. І, нарешті, хотів би зупинитися на одному з основних факторів, що впливає на рівень судового захисту, — формування професійного суддівського корпусу. Як

б ідеальні закони не приймалися, їх застосування залежить від особи конкретного судді.

Сьогодні відбувається «перезавантаження» всіх органів, які визначають обличчя судової системи. І зараз, як ніколи, є можливість обрати на найвищі посади осіб, які володіють необхідними якостями: як високим професіоналізмом, так і бездоганною репутацією.

Насамкінець, важливе питання авторитету судової влади. Очевидно, що найкращі наші плани так і залишаться планами, якщо не буде досягнуто довіри суспільства до суду.

Повага до суду не виникає сама по собі лише із вимог закону. Репутація створюється довго і потребує постійного підтвердження. Навіть одне порушення закону, вчинене одним суддею, заплямовує репутацію всієї судової системи.

Проте, безумовно, жодні законодавчі норми чи інші заходи не зможуть забезпечити результат у роботі судді, який не має особистої відповідальності за законність ухвалених судових рішень.

Так, за наслідками вивчення Верховним Судом практики розгляду земельних спорів судами Київської області ще у 2008 р., в основному, усунено зловживання у цій сфері. Проте апеляційний суд знову виявив, що окремі судді продовжують хибну практику.

Це вже не недогляд, і не перезавантаження справами, а дещо більше. Безумовно, таких суддівських кадрів ми повинні позбуватися. Проте з одиничних фактів не можна виводити систему. І не можна через це таврувати все правосуддя.

У I півріччі цього року суди по першій інстанції розглянули близько 3 млн справ, а впродовж 2009 р. — близько 6 млн. При цьому судова система справляється з таким колосальним навантаженням, зберігши, а у більшості категорій справ — покращивши показники оперативності та якості розгляду. Хіба ця робота не заслуговує на повагу?

І нам потрібно проаналізувати — можливо, саме закритість судової системи призводить до того, що

одиничні негативні випадки пере-
креслюють всі позитиви роботи су-
дової влади. **Суспільство має от-
римувати повну інформацію про
суди, а суди — справедливу оцінку
суспільства.**

Шановні колеги!
Коли дме вітер змін, потрібно
піднімати не щит, а вітрила.
На цьому етапі досягнення кон-
сенсусу в нас є впевненість, що дум-
ка суддівського корпусу буде вра-

хована. І ми повинні докласти всіх
зусиль, щоб зміни, які відбуваються
в судовій системі, стали дійсно зна-
чимими — не за обсягом, а за досяг-
нутими результатами.

РІШЕННЯ

Х позачергового з'їзду суддів України Про обрання Ради суддів України

16 вересня 2010 р.

м. Київ

Заслухавши інформацію голови лічильної комісії про результати таємного голосування щодо обрання членами Ради суддів України, відповідно до п. 7 ч. 2 ст. 123, ч. 6 ст. 126, ч. 2 ст. 127 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» за результатами таємного голосування з'їзд суддів **вирішив**:

1. Затвердити протокол № 6 лічильної комісії щодо обрання членів Ради суддів України.
2. Обрати Раду суддів України у складі:
  1. **Овчаренка В'ячеслава Андрійовича** — судді Конституційного Суду України.
  2. **Канигіної Галини Володимирівни** — судді Верховного Суду України.
  3. **Амеліна Сергія Єгоровича** — судді Вищого адміністративного суду України.
  4. **Ханової Раїси Федорівни** — судді Вищого адміністративного суду України.
  5. **Джабурії Олександра Валентиновича** — судді Севастопольського апеляційного адміністративного суду.
  6. **Козир Тетяни Павлівни** — судді Вищого господарського суду України.
  7. **Удовиченка Олександра Сергійовича** — судді Вищого господарського суду України.
  8. **Алєєвої Інни В'ячеславівни** — судді Донецького апеляційного господарського суду.
  9. **Гвоздика Павла Олександровича** — судді Апеляційного суду Івано-Франківської області.
  10. **Романюка Ярослава Михайловича** — судді Верховного Суду України.
  11. **Устименко Валентини Євгенівни** — судді Апеляційного суду Харківської області.

Головуючий на з'їзді
Секретар з'їзду

Удовиченко О.С.
Попов О.В.

РІШЕННЯ

Х позачергового з'їзду суддів України Про призначення членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України

16 вересня 2010 р.

м. Київ

Заслухавши інформацію голови лічильної комісії про результати таємного голосування щодо призначення членами Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, відповідно до п. 1 ч. 2 ст. 92, ст. 93, п. 5 ч. 2 ст. 123, ч. 2 ст. 127 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» з'їзд суддів **вирішив**:

1. Затвердити протокол № 9 лічильної комісії щодо призначення членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.
2. Призначити членами Вищої кваліфікаційної комісії суддів України:
  1. **Маслія Володимира Івановича** — суддю Київського апеляційного адміністративного суду.
  2. **Колеснік Галину Антонівну** — суддю Донецького апеляційного адміністративного суду.
  3. **Горбачову Лідію Павлівну** — суддю Харківського апеляційного господарського суду.
  4. **Шаргала Віктора Івановича** — суддю Вищого господарського суду України.
  5. **Марцинкевича Анатолія Миколайовича** — суддю Апеляційного суду Хмельницької області.
  6. **Пінчука Миколу Григоровича** — суддю Верховного Суду України.
  7. **Віхрова Володимира Васильовича** — суддю Апеляційного суду Дніпропетровської області.
  8. **Іванищука Анатолія Петровича** — суддю Апеляційного суду Херсонської області.
  9. **Білугу Сергія Володимировича** — суддю Вищого адміністративного суду України.
  10. **Шевкову Тетяну Анатоліївну** — суддю Донецького апеляційного господарського суду.

Головуючий на з'їзді
Секретар з'їзду

Удовиченко О.С.
Попов О.В.

РІШЕННЯ
Х позачергового з'їзду суддів України
Про встановлення черговості включення
до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України

16 вересня 2010 р.

м. Київ

Керуючись п. 1 ч. 2 ст. 92, ст. 93, п. 5 ч. 2 ст. 123 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», з'їзд суддів **вирішив**:

Встановити таку черговість включення до складу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України:

1. **Маслій Володимир Іванович** — суддя Київського апеляційного адміністративного суду.
2. **Колеснік Галина Антонівна** — суддя Донецького апеляційного адміністративного суду.
3. **Горбачова Лідія Павлівна** — суддя Харківського апеляційного господарського суду.
4. **Шаргало Віктор Іванович** — суддя Вищого господарського суду України.
5. **Марцинкевич Анатолій Миколайович** — суддя Апеляційного суду Хмельницької області.
6. **Пінчук Микола Григорович** — суддя Верховного Суду України.
7. **Віхров Володимир Васильович** — суддя Апеляційного суду Дніпропетровської області.
8. **Іванищук Анатолій Петрович** — суддя Апеляційного суду Херсонської області.
9. **Білуга Сергій Володимирович** — суддя Вищого адміністративного суду України.
10. **Шевкова Тетяна Анатоліївна** — суддя Донецького апеляційного господарського суду.

Головуючий на з'їзді
Секретар з'їзду

Удовиченко О.С.
Попов О.В.

РІШЕННЯ
Х позачергового з'їзду суддів України
Про призначення членів Вищої ради юстиції

16 вересня 2010 р.

м. Київ

Заслухавши інформацію голови лічильної комісії про результати таємного голосування щодо призначення членами Вищої ради юстиції, відповідно до ст. 131 Конституції України, ст. 10 Закону України «Про Вищу раду юстиції», п. 4 ч. 2 ст. 123, ч. 6 ст. 126 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» з'їзд суддів **вирішив**:

1. Затвердити протокол № 8 лічильної комісії щодо призначення членів Вищої ради юстиції.
2. Призначити членами Вищої ради юстиції:
  1. **Отрош Інну Олексіївну** — суддю, голову Печерського районного суду м. Києва.
  2. **Удовиченка Олександра Сергійовича** — суддю Вищого господарського суду України.

3. Встановити, що член Вищої ради юстиції Отрош Інна Олексіївна набуває повноважень з моменту закінчення повноважень члена Вищої ради юстиції Палій Валентини Михайлівни, призначеної VIII позачерговим з'їздом суддів України.

Головуючий на з'їзді
Секретар з'їзду

Удовиченко О.С.
Попов О.В.

РІШЕННЯ
Х позачергового з'їзду суддів України
Про призначення суддів Конституційного Суду України

16 вересня 2010 р.

м. Київ

Заслухавши інформацію голови лічильної комісії про результати таємного голосування щодо призначення суддями Конституційного Суду України, відповідно до ст. 8 Закону України «Про Конституційний Суд України», п. 3 ч. 2 ст. 123, ч. 6 ст. 126 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» з'їзд суддів **вирішив**:

1. Затвердити протокол № 11 лічильної комісії щодо призначення суддів Конституційного Суду України.
2. Призначити суддями Конституційного Суду України:
  1. **Сергейчука Олега Анатолійовича** — суддю Вищого адміністративного суду України.
  2. **Шапталу Наталю Костянтинівну** — суддю Донецького апеляційного адміністративного суду.
  3. **Запорожця Михайла Петровича** — суддю Апеляційного суду Луганської області.
  4. **Гульятая Михайла Мирославовича** — суддю Апеляційного суду Харківської області.

Головуючий на з'їзді
Секретар з'їзду

Удовиченко О.С.
Попов О.В.